

JAN HLUBEK

POUŤ

Pouť

Copyright © Jan Hlubek, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc

pod značkou **Rýče**, 2024

ISBN 978-80-88623-10-6

OBSAH

ÚVOD.....	5
1.....	8
2.....	12
3.....	14
4.....	16
5.....	22
6.....	24
7.....	32
8.....	38
9.....	42
10.....	44
11.....	48
12.....	54
13.....	56
14.....	64
15.....	68
16.....	72
17.....	78
18.....	82
19.....	90
20.....	100

21.....	120
22.....	126
23.....	134
24.....	154
25.....	166
26.....	172
27.....	182
28.....	192
29.....	200
30.....	206
31.....	218
Pár slov o autorovi.....	223

ÚVOD

Vzpomínám si na tu nostalgickou chvíli, kdy jsem poprvé spatřil dřevěný hrací kolotoč. Byla to překrásná hračka; po svém natažení začala hrát sladkou melodii, příjemnou a uklidňující. Mne také uklidňovala. Vždyť šlo o ukolébavku. A možná právě proto se tahle roztomilá hračka s barevnou stříškou a malovanými koníky těší tak výrazné oblibě po mnoho generací. Oblíbili si ji naše babičky a dědečkové, naše maminky a tatínkové, a kdo má slabost pro staré věci, jako já, ten se vlnou půvabné tradice nechá unést jakbysmet. Onen hrací stroječek měl moc přimět vás nejen usnout, nýbrž přímo vstoupit do jakési jiné, snové dimenze. Do říše kouzel a tajemna. A já pokaždé uvažoval, kam ta cesta, kterou mne unáší, vede. Co bude na druhém konci

mé výpravy, co bude za zavřenými dveřmi. A jelikož jsem patřil ke zvědavým človíčkům, což mi vydrželo až dosud, nechal jsem svou představivost pracovat naplno. V mé hlavě se rodily nejružnější světy plné barev, zábavy, kouzelníků a víl, starých knih a soviček, co přilétají na okenní parapety.

Ale co vám to povídám. Vždyť vy si vytvoříte světy vlastní. Je to snadné. Pořídte si svůj hrací kolotoč a dovolte mu, aby vás očaroval. Procházejte se krajinami a vznášejte se v povětří, nesvázaní ničím, volní jako ptáci. Ovšem pozor na to, jaký kolotoč si kupujete. Některé mohou přinášet zlo a utrpení... Tohle je příběh jednoho z nich.

S láskou a úctou ke všem, kamarádi.

— hluback —

1.

„Pooojď, pojd' si hrrrát! Bude to legrrrace, bude ssse ti to líííbit.“

Ten hlas zněl tak sladce, tak naléhavě, až to bylo neskutečné.

„Patrrriku! Chaachachachááá! Úúú! Podívej, řetízkový kolotoč! Cukrová vata, malinovka!“

Tak povzbudivé povykování. To-lik okouzlující, jako když vrní kocour a chce říct: „Pohlad' mě, podrbej mě!“

Patrik byl již několikrát na pouti, stejně jako v cirkusu, ale ještě nikdy neslyšel tak úchvatný tón hlasu, jako měl tenhle cirkusák. Nebo to byl klaun? Nebo kolotočář?

Patrik mu vlastně neviděl do obličeje, nevěděl, jak vypadá, ale věřil, že je určitě nádherný, legrační, barevný... možná s bláznivým účesem, kostkovaným sakem a obrovskými botami. Netušil, kdo na něj mluví,

ale šel dál, za tím hlasem, který ho zval do ráje. Do říše nekonečné zábavy a smíchu.

„Rrrrač tudy, Patrrriku...“, ševalil onen neznámý hlas a pobízel Patrika, aby se neloudal.

V nose jej již šimrala sladká vůně vaty a popcornu. Pouť se blížila. V té pusté krajině, kterou dusila mlha, již z dálky čnělo obrovské ruské kolo, hodně staré a omšelé. A ze zpustlé země trčela oprýskaná cedule „pouť“.

„Pooojd! Úúúchachááá!“

Hrála tu hudba. Uklidňující, a přesto veselá. Vše zde dýchalo staromódní atmosférou. Patrik se zasnul a nasál všudypřítomnou nostalgii.

Obrysy atrakcí se rozplývaly, jako by to všechno byl jen prelud. Jako by...

Páni – velká lízátka, housenková dráha, střelnice, ...

„Kam půjdeme první?“ zeptal se Patrik svého tajemného průvodce.

„Kam jen budeš chtít, Patrrriku!
Dáš si malinovku?“

Patrik chtěl.

Ve vzduchu skotačila záplava barevných balónků; na provázcích jich tu vlála celá armáda – červené, žluté, zelené, modré i růžové. Některé už měly velmi málo vzduchu a jen stěží se držely v povětří. Jiné pro změnu zplihle visely na šňůrce, úplně uvadlé.

„Ne, nééé, Patrrriku, na co to koukáš? Všecíčko je super... Olalááá! Jsi ctěný host, ty kluku ušatá. Hahahááá!“

Patrik si zmateně prohlížel očividně opuštěné atrakce a nechápavě zjišťoval, jak tu všechno nemilosrdně pohlcuje rez, mech a špína a jak kdysi ostré barvy spaluje slunce, takže již ztratily většinu ze své křiklavosti.

Na bláznivě pomalovaném stolečku stál velký kelímek malinovky.

„Dej si!“ pobízel chlapce hlas.

Patrik se necítil tak dobře jako

před chvílí, ale doufal, že chladivý doušek limonády mu zlepší náladu.

Usrkl si z kelímku a zarazil se. Takovou malinovku ještě nikdy nepil. Vůbec nebyla vychlazená, zato šíleně hustá. Pokud to byl ovšem sirup, proč není sladký?!

Najednou si uvědomil odpornou chuť železa, jež se mu rozlévala na jazyku. Takhle nechutná nic jiného než —

KREV!

Zděšeně vyplivl červenou tekutinu.

„Kde to jsem?!“ zaječel zoufale.

„Chachachachááá!“ Jízlivý hlas se smál, až to přecházelo v ryk šílence.

„Kde to jsem?!“ dožadoval se Patrik a roztěkaným pohledem sledoval, jak se kolem atrakcí plíží stíny, které mu pomalu odřízly cestu ven. Jen ten hlas se pořád smál a smál... Čím dál víc; rvalo to uši, ale nebylo úniku.

2.

Patrik s výkřikem procitl.

Trhl sebou tak mocně, že se praštil do čela postele. Kolem dokola byla pouze tma a ticho hluboké noci. Jen hodiny slabounce tikaly ve svém pravidelném rytmu.

Z plakátu na zdi shlížel na lůžko široký úsměv krále klaunů Loua Jacobse. Patrik se otrásl a setřel si z čela pot.

Už zase!

Rodiče mu říkali, že se to prostě stává. Když se chlapec dostává do puberty, mohou jej začít tížit všelijaké noční děsy, které pochopitelně dřív nebo později odezní.

Patrika zajímalo, kdy se tak stane, ale hlavně – odkud se berou všechny ty děsivé obrazy a zvuky, jichž jsou jeho strašidelné sny plné.

„Nesmíš pořád číst Stinea, Hlubka a další spisovatele, co píšou

hrůzostrašné příběhy,“ zvedal tatínek varovně prst, ale stejně to nepomohlo. Patrik měl těchhle krátkých románů plnou knihovnu. Miloval tajemno a den co den se zatvrzoval, že není žádný srab – pár mizerných snů mu jeho vášeň nepokazí.

Popošel k oknu a zadíval se na jasně kulatý měsíc. Co že je za den? No jasně! Dvacátý šestý květen, úplněk. O úplňku se přece mnoha lidem špatně spí. A zítra... zítra mám narozeniny, uvědomil si. Jedenáct let. To už je puberta. Z kluka bude brzy muž.

S tím vědomím opět zalehl.

Velký kluk. Muž.

Brzy jej znovu schvátil spánek, tentokrát již bezesný.

3.

„Patriku! Patriku, vstávej přece!“

Ne, tenhle hlas nepocházel ze spánku, byl skutečný. Chlapec s námahou otevřel oči.

„V den narozenin se nehodí prospat budík,“ řekla maminka a odhrnula peřinu. „Přijdeš pozdě do školy.“

Opravdu. Tohle se mu nestalo hodně dlouho. Naposledy prospal budík snad před rokem.

„Už jdu!“ Promnul si víčka a seskočil z postele.

Nesmí říct mamince, že trpí zlými sny, protože by na něj koukala skrz prsty. Velcí chlapi se ničeho nebojí.

Rychle si vyčistil zuby, oblékl se, popadl tašku a vyběhl ven.

S aktovkou to měl vychytané přímo bravurně: Každý večer pouze obměnil dvě učebnice, o nichž

věděl, že je nebude potřebovat, a tím pádem si ušetřil řůru času s ranním balením.

A dneska se nesmí nic pokazit – vždyť má narozky!

Venku foukal studený vítr. V tak zvláštních frekvencích nabíral a hned zase ztrácel na intenzitě, až z toho vznikala jakási šeptaná slova.

Fúúú, Patrikúúú... Kouúúkejjj...

Raději přidal do kroku, aby byl co nejdřív ve škole.

4.

Základní škola Mitušova stojí v ostravské městské části Hrabůvka, nedaleko Bělského lesa. Právě v této škole měl své místo i Patrik Šnek, v páté třídě.

Spolužáci si pochopitelně brali do pusy jeho jméno často, a tak se den co den stávalo terčem posměchu. Pokud si troufnul někdo menší, schytl pár flákanců a bylo. Jenže co když jej urážlivě častoval někdo starší – co pak?

Patrik si umínil, že až vyroste, změní si jméno. Ale jak? Německy Schön? Jako Pěkný? To ujde. Nebo raději Shrek? Bude velký a zlý a všem ukáže, zač je toho loket – to je ono!

Do té doby však bude muset od starších spolužáků snášet ústrky.

Ach jo!

Před školou již postávaly skupinky dětí, které čekaly, až se otevře hlavní vchod.

„A hele, kdo se sem plazí!“ vykřikl posměšně Lojza Kotrba, jakmile spatřil Patrika.

Ten už věděl, že si nesmí podobných urážek všímat, zvláště když je pokřikují mnohem silnější a větší spolužáci, jako je třeba právě „osmák“ Lojza, který měl na Patrika spadeno zejména poslední dobou, přibližně asi dva týdny.

Patrik uhnul na trávník a chtěl se protáhnout kolem plotu na školní nádvoří.

„Hej, slimejší, tys neslyšel?“ zaslechl Patrik znovu Lojzův hlas, ale pevně si zamanul, že jej bude stůj co stůj ignorovat.

Ale co se snadno poví, mnohdy se hůře udělá. Lojza se tuze rád obklopoval drzími výrostky a ti pro

facku nebo naschvál nikdy nešli daleko.

V mžiku byli u Patrika a zastoupili mu cestu.

„Hele, ty se s náma nebavíš, nebo co?“ povykovali jako jeden muž.

„Dejte mi pokoj, nebo to na vás řeknu paní učitelce. Nic jsem vám neproved, tak mě nechte být,“ řekl Patrik a snažil se, aby to znělo rázně, ale bohužel. Spíše ustrašeně, jako obyčejně.

Parta výrostků se divoce rozesmála. Jejich smích sice dokazoval, že jsou hloupí a nikdy z nich nic pořádného nebude, jenže co je to Patrikovi platné? Teď to působilo především výhružně.

„Tak učitelce, jo? Ty malej žalobníčku!“ osopil se Lojza a vyhrnul si rukáv.

„Podělanej posera, co se vymlouvá na úču, co?!“ přizvukovali jeho kamarádi.

Patrikovi se chtělo brečet. Ale copak by mohl? Vždyť by se mu jen více smáli.

Kéž by tu tak byl Velký brácha.

Velký brácha nebyl doopravdy Patrikův bratr, byl to spolužák, který chodil do deváté třídy. Velký a silný, ale s dobrým srdcem. Patrik v něm viděl svého velkého ochránce. Rozuměli si a Velký brácha vždycky Patrikovi pomohl.

„Hod' mu lejno do aktovky!“ vyprskl smíchy jeden z holomků.

Všichni se zase rozřehtali jako troubové.

„Pojď sem, ty...“, sápal se Lojza na Patrika.

„Hod'te mu do koše svačinu!“ přizvukovali ostatní.

Patrikovi se stáhl krk. Dech mu uvízl někde na půli cesty. Zase si jej dobírají, chtějí mu ublížit, a on je příliš malý, než aby se jim ubránil.

Už už se Lojza napřahoval, když tu jej vyhmátla čísi ruka a silnou paží jej za límec mikiny strhla k zemi.

Velký brácha!

„Co ty se do toho pleteš?!“ obořil

se Kamil, jeden z výtržníků, ale okamžitě dostal facku, až se mu rozbřeslo.

„Au!“ zaječel, a najednou cítil, že ubližování může být sranda jen jednostranně. Poznal, že násilí bolí, a zastyděl se.

Lojza okamžitě vyskočil zpátky na nohy a oprášil si smetí z kalhot. „Tak ty se rád zastáváš slabších, jo?“ vyhrkl na velkého bráchu a ohnal se rukou. Udeřit však nestačil.

Bác!

Lojza se po přesném zásahu pěsti velkého bráchy znovu válel v prachu.

Jeho kumpáni se okamžitě rozutekli.

„Tak co, dobrý?“ zeptal se Velký brácha Patrika, který postával u plotu a nemohl se vzpamatovat z šoku.

„Dobrý...“, přikývl Patrik a vydoval i chabý úsměv.

Velký brácha se pochopitelně nejmenoval „Velký brácha“, ale

Michal Kraus. Byl velký a urostlý, s kudrnatými hnědými vlasy, brýlemi a ohromně dobráckým pohledem. Učení mu šlo jedna báseň a on neohroženě prohlašoval, že se stane lékařem, aby mohl pomáhat ostatním. Patrik k němu vzhlížel, jako kdyby to byl Old Shatterhand.

„Jen počkej!“ burácel Lojza, ale Patrik se už nebál. Ne, když měl po boku Velkýho bráchu.

„Nikde se moc netoulej,“ nabádal Michal Patrika. „Ze šaten rovnou do třídy, a bude to v pohodě.“ Široce se usmál a dodal svému menšímu kamarádovi skutečný pocit bezpečí.

„Díky, brácho,“ opětoval úsměv Patrik a plácnul Michala do jeho velké hřejivé dlaně.

„Tak už utíkej.“

Zamávali si na pozdrav a Patrik se rozběhl do šatny.

Lojza mu zrakem probodával záda.

5.

Při zvonění na hodinu se Patrik vrátil do třídy přesně ve chvíli, kdy vcházela i paní učitelka. Rychle zamířil ke své lavici, kde horečně začal vybalovat propisku, sešit a učebnici. Pokud si správně vybavoval rozvrh, měla být tuhle hodinu čeština.

„Dobrý den, mládeži!“ zahlaholila paní učitelka, když se postavila před třídu. „Jestlipak všichni víte, co je dneska za den?“ ptala se děti slavnostním tónem.

Někteří začali pilně dumat, který den v týdnu na dnešek připadá, a sem tam zazněly i nějaké tipy, ale paní učitelka se jen čím dál víc usmívala.

Patrik se rozpomenul. No jasně! Dneska jdeme pryč. Duchapřítomně již dával pomůcky zpět do batohu.

„Vy jste mi ale popletení!“ prohlá-

silu paní třídní, jelikož se nemohli svorně na ničem usnést. „Dneska jdeme do cirkusu. Kdo je rád?“

„Já!“

„Já!!!“

„Já!“

„Tak si sbalte věci, vyrážíme!“ zavlela s úsměvem a zachřestila klíči.

Patrik lehce znejistěl. Dostal náhlý pocit, že si není jistý, jestli doopravdy do cirkusu chce. Ostýchavě zvedl ruku.

„Copak?“ zeptala se paní třídní do toho ryku, kdy se všichni balili jako o překot.

„Nebude tam krev?“ vyklouzlo Patrikovi z úst, aniž by měl racionální vysvětlení, proč ho zrovna tohle napadlo.

Paní třídní se zasmála. „Ale jdi, ty... V cirkusu je sranda, a ne krev. Kdes na tohle přišel, prosím tě...?“

A Patrik nevěděl. Jen mu cosi napovídalo, že smích a krev jdou nějak děsivě dohromady.